

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc správně po právní stránce a nemá proto Nejvyšší soud důvodu ke zrušení napadeného usnesení. Ani tvrzeným výnosem ministerstva financí z roku 1906 nebyl založen soukromoprávní nárok na odměnu, jíž se žalobce domáhá, neboť na veřejnoprávní povaze povinnosti stanovené v §u 269 zákona o dani z příjmu a §u 13 zákona o dávce z majetku nebylo nic změněno tím, že byly příslušné finanční úřady oprávněny nadřízeným úřadem k poskytnutí odměn. I tu zůstalo udělení odměn úředním úkonem oněch úřadů vyplývajícím z jich vrchnostenské moci. Není pro soud důvodu rozeznávati mezi posudkem a přípravnou prací, tak jako nemůže soud rozhodovati o tom, zda podaný posudek přesahuje domnělé meze vytčené v §u 269 cit. zák., aniž zda a pokud mohl žalobce odepřítí výkon jemu uložený, aniž zda úřední vyzvání k němu stalo se na požádání strany povinné dávkou. O tom všem mohou uvažovati jen finanční úřady a ne soudy. Jakmile bylo uznáno, že věc nehodí se na pořad práva, nemůže soud rozhodovati ani o tom, zda výkon žalobci uložený byl bezplatný čili nic.

Čís. 6914.

Vedena-li exekuce zabavením a přikázáním k vybrání nároku dlužníka na vydání vkladní knížky s návrhem, by vklad byl vybrán a zaslán vymáhajícímu věřiteli penízem, odpovídajícím jeho vykonatelné pohledávce, lze uplatňovati vlastnické právo ku vkladu žalobou podle §u 37 ex. ř.

(Rozh. ze dne 17. března 1927, Rv II 809/26.)

Žalobě o nepřípustnost exekuce na vkladní knížku bylo procesním soudem prvě stolice vyhověno, odvolací soud žalobu zamítl. Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolání, jež se opírá o dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s., jest opodstatněno. Podle důvodů napadeného rozsudku jest žaloba, podaná dovolatelkou o nepřípustnost exekuce vedené žalovaným ohledně vkladní knížky spořitelny, znějící původně na 6.000 Kč a uložené na jméno František K. u schovacího úřadu okresního soudu B., neopodstatněná a bylo ji zamítnouti proto, že v této exekuci byl zabaven a jde o nárok povinného Františka K-a na vydání uvedené vkladní knížky, žalobkyně však tvrdí jen vlastnické právo ke vkladu, jenž není předmětem vedené exekuce. Toto stanovisko odvolacího soudu napadá dovolatelka právem. Podle exekučních spisů vede žalovaný exekuci uhražovací a navrhl za účelem uspokojení své vykonatelné pohledávky zabavení a přikázání k vybrání nároku povinného Františka K-a na vy-

dání shora uvedené vkladní knížky, mimo to však navrhl také, by vklad byl vybrán a mu zaslán částkou odpovídající jeho vykonatelné pohledávce. Dle toho nejde, jak za to má odvolací soud, o exekuci vedenou pouze na nárok na vydání vkladní knížky, nýbrž jde již také o exekuci na pohledávku samu z dotyčné knížky a na peníz na knížku tu uložený (§§ 294, 296, 300—319 a 325 a násl. ex. ř.). Tvrdí-li žalobkyně k tomuto penízi vlastnické právo, jde nepochybně o právo, které by vedené exekuci bylo na překážku a činilo ji nepřipustnou (§ 37 ex. ř.). Dle toho nelze zamítnouti žalobu z důvodu odvolacím soudem uvedeného, že se právo žalobkyně tvrzené předmětu exekuce netýká a exekuci nepřipustnou nečiní.

Čís. 6915.

Jde o pohledávku, náležející členu bývalého císařského rodu na území Československé republiky ve smyslu zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 354 sb. z. a n., převzat-li k úrokování a při skončení pachtu k zaplacení dluh bývalého pachtěře vzniklý z kupu inventáře a zařízení na zpachtované (od člena bývalého císařského rodu) nemovitosti, jsoucí na území Československé republiky. Lhostejno, že podle smlouvy měla býti pohledávka zaplácena arcivévodskému hofmistrovskému úřadu, jenž byl tehdy ve Vídni, a nezáleží též na sídle přejímatele dluhu v době uzavření smlouvy.

(Rozh. ze dne 17. března 1927, Rv II 120/27.)

V roce 1865 koupila tehdejší pachtýřka velkostatku Židlochovického firma R. a spol. živý inventář velkostatku, jakož i celé zařízení pivovaru za 427.516 K 72 h a ujedнала s propachtovatelem, že dluh bude po čas pachtovní doby úrokovati a že ho zaplatí teprve po skončení pachtovního poměru. Podle §u 11 smlouvy ze dne 8. července 1914, uzavřené ve Vídni, převzala R-ská cukerní rafinerie, akciová společnost, tehdy sídlem ve Vídni, tento dluh ku zaplacení a úrokování a zavázala se jej včas pachtovní doby úrokovati 5% a tyto úroky platiti u důchodního úřadu v Židlochovicích a po ukončení pachtovní doby hotově jej zaplatiti vrchnímu hofmistrovskému úřadu ve Vídni. Dne 30. června 1923 byl pachtovní poměr skončen. Žalobě Československého státu, by R-ská rafinerie, akciová společnost, byla uznána povinnou zaplatiti 427.516 Kč 72 h k rukám ministerstva zemědělství v Praze, bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Po právní stránce bylo odpověděti na otázku: zda sporná pohledávka byla majetkem, jenž na území někdejšího mocnářství rakouskouherského, patřícím Československé republice, náležel některé z osob vylčených v § 3 čís. 2 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 354 sb. z. a n.